

АЛИБИ

Зейнали лъчи неземни -
тържествено шестват!
С устни амброзни пият сладно
рожбите на мозъка ми!
А Бог се чуди, къде е умът ми?!
Къде скрих трупа на любовта убита -
преждевременно на сутринни летни омары
неизживяла орисията си
на морския бряг - нощен бриз
с нимфи голи, облечени в каприз!

Бог ме пита, а очите ми гледат изпитателно
увещавайки го с мимики, че не са луди,
че мозъкът ми си е на мястото и е ума в
главата ми.
И Бог приема лудото алиби!
Дотегна му от минути грабителки - ястреби!
От дните пясъчни. От мечтите - химери.
От секса - отшелник обрулен.
От появата на сомнамбулни предрасъдъци.
Суеверия!
Дотегна му и той захвърля от високо
книгата - роман на живота ми -
към Нищото!
Последно Алиби!